

Unlock Your Eyes

เพราะภาพสวย เริ่มต้นที่ตา

หนังสือที่ทำให้คุณ
มองโลกไม่เหมือนเดิม

เกียรติชัย หงษ์วิเศษ (สแนป)

เริ่มก้าวเข้าสู่
วันที่เรากำหนดเป็น...

บทที่ 1

เบิกเนตรสายตา

จาก “ถ่ายได้” สู่ “ถ่ายเป็น”

1.1 ทำไมกล้องดี...แต่รูปยังไม่โดน?

ลองนึกย้อนกลับไปถึงครั้งที่คุณกำลังจะช้อกล้างสักตัว
คุณอาจตั้งใจหาข้อมูลหลายวัน
อ่านรีวิว เทียบสเปก จนมั่นใจว่าตัวไหน “คม สีสวย โฟกัสไว”
แล้วสุดท้าย...ก็ซื้อด้วยความหวังว่า

“คราวนี้แหละ รูปเราต้องสวยขึ้นแน่ ๆ”

แต่เมื่อเอามาใช้งานจริง
ภาพที่ได้กลับดู “เรื่อย ๆ” ไม่ต่างจากเดิม
ไม่แยء แต่ก็ไม่ใช่ภาพที่ทำให้คุณรู้สึกอยากอวด
หรืออยากกลับไปเปิดดูบ่อย ๆ
แล้วเสียงในใจก็เริ่มดังขึ้นเบา ๆ ว่า...

- “หรือเรายังไม่เก่งพอ”
- “หรือควรซื้อเลนส์เพิ่ม?”
- “หรือเราเข้าไม่ถึงศักยภาพของกล้องนี้?”

ความจริงอาจไม่ใช่เรื่องกล้องเลย
เพราะเราแทบไม่เคยถูกสอนให้มองโลก “แบบช่างภาพ”
เรามักถูกสอนแค่...

- กล้องตัวไหนใช้กับสายไหน
- ปรับค่าอะไรยังไง
- ใช้โหมดไหนดี

แต่ไม่มีใครชวนเราถามตัวเองง่าย ๆ ว่า

**“ตอนที่เรากดถ่าย
เราอยากเห็นอะไร ในภาพนั้น?”**

ถ้าเรายังไม่รู้ว่าคุณ “อยากเห็นอะไร”
กล้องดีแค่ไหนก็ช่วยได้ไม่มาก
เพราะกล้องทำหน้าที่เพียงบันทึก
สิ่งที่สายตาเรายอมรับว่า ‘เอาแบบนี้แหละ’ เท่านั้น

ปัญหาไม่ใช่ที่กล้อง
แต่คือเรายังไม่เคย “เบิกเนตร”
สายตาของตัวเองให้ชัดว่าจริง ๆ แล้ว
เราอยากเล่าอะไรผ่านภาพกันแน่

กรุงเทพเมืองสวรรค์

ภาพทะเลหมอกกรุงเทพนี้ได้มา เพราะเวลาดาประทานให้เห็น
อยู่กทม. มาสิบกว่าปี เพิ่งเคยเห็นครั้งแรก ผมเลยอยากเอาภาพที่ตาเห็นวันนี้
กลายเป็นภาพบันทึกในกล้อง โชคดีที่ผมมีกล้องพร้อมบันทึกภาพได้ทันที

1.2 ความต่างระหว่าง “ช่างกล้อง” กับ “ช่างภาพ”

ในวงการถ่ายภาพ มักมีคำพูดที่ต่างกันสองคำ
ที่ฟังดูคล้าย แต่จริง ๆ ไม่เหมือนกันเลย

- ช่างกล้อง
- ช่างภาพ

ไม่ได้มีไว้แบ่งชนชั้น

แต่ช่วยให้เราเช็กตัวเองว่า วันนี้เรากำลังยืนอยู่ฝั่งไหนมากกว่า

ช่างกล้อง คือ คนที่เก่งเรื่อง

- รุ่นกล้อง เลนส์ อุปกรณ์
- ค่าเทคนิคต่าง ๆ
- รู้ว่าอะไรคมกว่า อะไรไวกว่า อะไรไฟล์ดีกว่า

เข้าใจข้อมูลเชิงอุปกรณ์อย่างดี

มีความรู้ที่แน่นมาก ๆ

แต่พอถึงเวลาต้องถ่ายภาพจริงๆ

เขาจะเน้นที่เทคนิคของอุปกรณ์มากกว่า

การตั้งคำถามว่า

“เรากำลังตั้งใจจะถ่ายภาพอะไร”

และจะอย่างไรให้ภาพตรงหน้า

ถ่ายออกมาให้คนดูเข้าใจได้ง่ายที่สุด

ช่างภาพ คือ คนที่เริ่มต้นจาก

- เรื่องที่อยากเล่า
- ความรู้สึกที่อยากบันทึก
- มุมมองที่อยากให้คนอื่นได้เห็น

เขาอาจไม่ได้รู้ทุกสเปกของกล้อง

อาจไม่ได้อัปเดตทุกข่าวของวงการอุปกรณ์

แต่เขาารู้ชัดอย่างหนึ่งว่า

“ทำไมฉันต้องกดถ่ายภาพนี้”

และเพราะเขารู้ว่า “ทำไม” เขาจึงเลือก

- มุม
- แสง
- จังหวะ
- พื้นที่ว่าง
- ได้ชัดเจนกว่า

สรุปแบบสั้นที่สุด

- ช่างกล้อง: เน้น “กล้องทำอะไรได้บ้าง”
- ช่างภาพ: เน้น “ฉันอยากให้ภาพนี้ทำอะไรกับคนดู”

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้บอกว่าคุณต้องเลือกอย่างไรอย่างหนึ่ง

แต่จะพาคุณค่อย ๆ เลื่อนจากการเป็น “ช่างกล้องเต็มตัว”

มาสู่การ “เบิกเนตรตัวเองในฐานะช่างภาพ” มากขึ้นทีละนิด

1.3 ภาพสวยไม่ได้เริ่มที่สเปก เริ่มที่สายตา

เวลาเราพูดคำว่า “ภาพสวย”

หลายคนจะนึกถึง

ความคมชัด

สีสันทัน

ความเนียนของโบเก้

ความใสของผิว

ความคมของรายละเอียด

สิ่งเหล่านี้เป็น “คุณภาพของไฟล์ภาพ”

ซึ่งส่วนหนึ่งมาจากสเปกกล้องและเลนส์จริง

แต่ถ้าถามลึกอีกชั้นว่า

“แล้วอะไรทำให้เราหยุดดูรูปหนึ่งรูปนานกว่ารูปอื่น”

คำตอบมักไม่ใช่เรื่องสเปก

แต่มักเป็นเรื่อง

“ มุมมองไม่เหมือนที่เราเคยเห็น

แสงในภาพมีเสน่ห์

จังหวะนั้นมีเรื่องราว

ภาพทำให้เรารู้สึกบางอย่าง

แบบอธิบายยาก

ทั้งหมดนี้คือผลของ “สายตา”

ไม่ใช่สเปกอุปกรณ์ ”

สายตาที่ถูก “เบิกเนตร” แล้ว
จะเริ่มทำสิ่งเหล่านี้โดยอัตโนมัติ

เลือกตัดสิ่งที่รกออกจากเฟรม
รอจังหวะเพิ่มอีกนิดก่อนกดชัตเตอร์
เดินอ้อมไปอีกฝั่งเพื่อหาแสงที่สวยกว่า
ยอมก้ม ยอมเงย
เพื่อให้มุมนี้เล่าเรื่องได้ชัดที่สุด

ส่วนกล้อง มีหน้าที่แค่
“ช่วยให้สิ่งที่ตาเราเลือกแล้ว
ถูกบันทึกออกมาให้ใกล้เคียงสิ่งที่เราตั้งใจมากที่สุด”

ถ้าคุณเปลี่ยนมุมมองในใจจาก
“ภาพนี้กล้องถ่ายได้สวย”
ไปเป็น
“ภาพนี้สายตาค้นเลือกแบบนี้ แล้วกล้องช่วยเก็บให้”

นั่นคือจุดเริ่มต้นของการ เบิกเนตร ระดับแรกแล้ว

1.4 ทุกคนมีสายตาแบบช่างภาพได้ไม่ต้องรอเป็นมืออาชีพ

ความเข้าใจผิดที่ทำให้หลายคนไม่กล้าเรียกตัวเองว่า “ช่างภาพ” คือ

- คิดว่าต้องรับงานก่อน
- คิดว่าต้องมีลูกค้า ต้องมีสตูดิโอ
- คิดว่าต้องถ่ายได้เงิน ถึงจะใช้คำนี้ได้

แต่ถ้ามองในอีกมุมหนึ่ง

“ช่างภาพ” คือคนที่เลือกใช้ ภาพถ่ายเป็นภาษาหนึ่งของชีวิต

เขาใช้ภาพถ่าย

- จดบันทึก
- สื่อสาร
- ทำความเข้าใจโลก
- ทำความเข้าใจตัวเอง

ตำแหน่ง “มืออาชีพ” คือเรื่องขงรายได้
แต่ “สายตาแบบช่างภาพ” คือเรื่องขงวิธีมองโลก
และวิธีมองโลก ทุกคนฝึกได้
ไม่จำกัดอาชีพ ไม่จำกัดอายุ ไม่จำกัดอุปกรณ์
คุณไม่จำเป็นต้องลาออกขงงานประจำ
ไม่ต้องย้ายไปอยู่เมืองสวย ๆ
ไม่ต้องมีเวลาเยอะ

สิ่งเดียวที่ต้ง “ยอมทำ” คือ

- ยอมเดินข้าลงนิตหน่อย
- ยอมมองนานขึ้นอีกหน่อย
- ยอมถามตัวเองบ่อยขึ้นว่า

“ถ้าฉันจะถ่ายตอนนี้ ฉันอยากให่ภาพนี้เล่าอะไร”

ทุกครั้งที่คุณยอมถามคำถามแบบนี้
คุณกำลังค่อย ๆ เบิกเนตรสายตาขงตัวเอง
โดยที่ไม่ต้งมีใครมาแต่งตั้ง

1.5 หลักคิดของหนังสือเล่มนี้: ฝึกตา ก่อนฝึกกล้อง

หนังสือเล่มนี้จะไม่แข่งกับคู่มือใช้งานกล้อง
และจะไม่พยายามสอนคุณให้จำสูตรสำเร็จว่า

- มุมนี้ต้องค่าเท่านี้
- แสงแบบนี้ต้องเซตแบบนี้

คุณสามารถหาสิ่งเหล่านั้นได้จากอินเทอร์เน็ตอยู่แล้ว
สิ่งที่เล่มนี้โฟกัสคือ

**“ทำยังไงให้สายตาเราค่อย ๆ เบิกเนตร
มองโลกได้ชัด ลึก และงดงามกว่าเดิม
ก่อนจะหยิบกล้องขึ้นมาด้วยซ้ำ”**

หลักคิดสำคัญมีแค่ 3 ข้อ

1. ใช้ตาให้มากกว่ากล้อง
2. ก่อนจะหยิบกล้องขึ้นมาถามตัวเองเสมอว่า
 - “ฉันเห็นอะไรที่คนอื่นอาจมองข้ามอยู่ตอนนี้”
 - “อะไรในฉากนี้ที่ทำให้ฉันอยากหยุดมอง”
3. ใช้คำถามง่าย ๆ แทนสูตรสำเร็จ แทนที่จะจำแต่กฎ
 - กฎสามส่วน
 - กฎสเปก
 - กฎเลนส์

เล่มนี้จะให้ “คำถาม” ที่คุณใช้ได้ในชีวิตจริง เช่น

- มีอะไรที่ตัดออกจากเฟรมแล้ว ภาพจะชัดขึ้นไหม
- ถ้าขยับเข้าใกล้อีกนิด ภาพจะเปลี่ยนความรู้สึกยังไง
- ถ้าวรอีก 10 วินาที จังหวะในภาพจะน่าสนใจกว่านี้ไหม

ฝึกได้แม้ไม่มีเวลา และไม่มีกล้อง

ทุกบทจะมี “ภารกิจเล็ก ๆ” ที่คุณทำได้ทันที
ใช้แค่สายตากับเวลาไม่กี่นาทีในชีวิตประจำวัน
เพื่อให้การเบิกเนตรไม่ใช่แค่ไอเดียสวย ๆ
แต่กลายเป็นนิสัยจริง ๆ

ภารกิจเบิกเนตรสั้น ๆ บทที่ 1

วันนี้ยังไม่ต้องหยิบกล้อง

แค่ลองทำสิ่งนี้ดู

1. เลือกช่วงเวลาหนึ่งในวัน — ตอนเช้า ตอนพักกลางวัน หรือก่อนนอนก็ได้
2. หยุดอยู่กับที่สัก 1 นาที แล้วมองรอบตัวแบบตั้งใจ
3. ถามตัวเอง 3 ข้อ
 - ถ้าจะถ่ายตอนนี้ ฉันจะ “เลือกอะไร” เข้าไปในเฟรม
 - มีอะไรที่ “ตัดออก” ได้บ้าง เพื่อให้ภาพชัดขึ้น
 - ถ้าขยับตัวอีกนิด — ถอย ก้าวเข้า ก้มลง หรือมองจากมุมสูง ภาพในหัวฉันจะเปลี่ยนไปแค่ไหน

ไม่ต้องถ่ายจริงก็ได้

แค่ตอบคำถามในหัวให้ครบ

ทุกครั้งที่คุณยอมมองแบบนี้

คุณกำลังฝึกให้สายตาค่อย ๆ “เบิกเนตร”

จากคนที่ “ถ่ายได้”

ไปเป็นคนที่ “ถ่ายเป็น” โดยที่กล้องยังอยู่ในกระเป๋า

บทต่อไป

เราจะเริ่มจากภาษาพื้นฐานที่สุดของสายตาช่างภาพ

นั่นคือ แสง

และคุณจะเริ่มรู้สึกว่

สิ่งที่เคยคิดว่าเป็นแค่ “ไฟสว่างพอไหม”

จริง ๆ แล้ว คือหนึ่งในกฎเกณฑ์สำคัญที่สุดของการเบิกเนตร

สายตาเวลาเรามองโลกผ่านภาพถ่าย

A photograph of a hand reaching for a light switch in a dimly lit room. The scene is bathed in a warm, golden light, likely from a window in the background. The hand is in the lower right, reaching towards a light switch on the wall to the left. The window behind the hand shows a view of a bright, possibly outdoor area, creating a strong contrast with the dark interior.

บทที่ 2

แสง

ภาษาหลักของสายตาช่างภาพ

2.1 แสงไม่ใช่แค่ “สว่างพอไหม” แต่คืออารมณ์ของภาพ

เวลาคนส่วนใหญ่จะถ่ายรูป คำถามแรกมักเป็น

“แสงพอไหมนะ มืดไปหรือเปล่า”

พอรู้สึกว่ามีดี ก็เปิดไฟ เพิ่ม ISO ดันความสว่างให้มัน “เห็นหน้า”
แล้วก็คิดว่าจบหน้าที่ของแสงแค่นั้น

แต่สำหรับสายตาของช่างภาพ

แสงไม่ใช่แค่เรื่อง “พอถ่ายได้ไหม”

แต่คือ “อารมณ์ของภาพ” ทั้งใบ

ลองคิดถึงบุคคลคนหนึ่งที่คุณรู้จักดี

เขาเป็นคนเดิม

แต่ลองจินตนาการ 3 แบบนี้ในหัว

- เขายืนอยู่ริมหน้าต่างยามเช้า แสงอุ่น ๆ นุ่ม ๆ สาดเข้ามาจากข้าง ๆ
- เขาอยู่ใต้หลอดไฟขาวจัดในออฟฟิศ หน้าตรง แสงกระแทกลงมาจากบนหัว
- เขายืนอยู่ในห้องมืด มีแสงจากทีวีสีฟ้า ๆ กระทบหน้าเพียงด้านเดียว

ทั้งสามภาพ คนคนเดิม
เสื้อผ้าเดิม ท่าทางแทบจะเหมือนกัน
แต่ความรู้สึกในหัวคุณไม่เหมือนกันเลย

ภาพแรกอาจรู้สึกอ่อน นุ่ม เป็นกันเอง
ภาพที่สองดูจริงจัง แข็ง เป็นทางการ
ภาพที่สามอาจดูเหงา ลึกลับ หรือกดดันเล็ก ๆ

สิ่งเดียวที่เปลี่ยน คือ แสง

พอเราเริ่ม เบิกเนตรเรื่องแสง
เราจะหยุดถามแค่ว่า
“แสงพอไหม”

แล้วเริ่มถามต่อว่า
“แสงแบบนี้...ทำให้คนในภาพรู้สึกยังไง”
“แสงแบบนี้...เล่าเรื่องอะไรเกี่ยวกับฉากตรงหน้า”

นี่คือก้าวใหญ่ของสายตา จากคนถ่ายเพื่อให้ “เห็นของ”
ไปเป็นคนถ่ายเพื่อให้ “เห็นความรู้สึกในของนั้น”

ภาพแรกอาจรู้สึกอุ่น นุ่ม เป็นกันเอง

ภาพที่สองดูจริงจัง แข็ง เป็นทางการ

ภาพที่สามอาจดูเหงา ลึกลับ หรือกดดันเล็ก ๆ

2.2 แสงนุ่ม แสงแข็ง แสงอ่อน แสงแรง ดูยังไงให้เข้าใจง่าย

คำว่า “แสงนุ่ม / แสงแข็ง / แสงอ่อน / แสงแรง”

ถ้าฟังในเชิงเทคนิค อาจทำให้รู้สึกว่าเป็นเรื่องซับซ้อน

แต่จริง ๆ แล้วดูง่ายกว่าที่คิดมาก

ลองจำแบบภาษาคนธรรมดาแบบนี้ก่อน

- แสงนุ่ม = เงาฟุ้ง ขอบเงาไม่คม หน้าไม่เห็นรอยสิริขุมขนชัด
- แสงแข็ง = เงาคมชัด ขอบเงาตัดเป็นเส้นชัด ๆ เห็นรายละเอียดผิวชัดทุกอย่าง

เวลาคุณออกไปยืนกลางแจ้งตรง ๆ แล้วส่องดูเงาตัวเองที่พื้น

ถ้าเงามันคมมาก เห็นรูปร่างชัดเจนแทบจะเห็นนิ้วแยกกันได้

นั่นคือ แสงแข็ง (Hard Light)

แสงแข็ง + แสงแรง

แสงแข็ง + แสงอ่อน

แต่ถ้าคุณยืนใกล้หน้าต่างที่มีม่านบังแดด
เงาที่พื้นหรือเงาบนใบหน้าจะฟุ้ง ขอบเงาละมุน ๆ

นี่คือ แสงนุ่ม (Soft Light)

แสงอ่อน-แสงแรง ให้คุณคิดแบบนี้

- แสงแรง = ความสว่างเยอะมาก แดดจัด ไฟแรง ขาวจ้า
- แสงอ่อน = ความสว่างไม่มากนัก นุ่มลง มีดลง แต่ยังพอมองเห็น

ทีนี้ลองเชื่อมทั้งหมดให้เข้าใจง่ายขึ้น

- กลางแดดเที่ยง = แสงแรง + แสงแข็ง
- ใต้ร่มไม้ / ในบ้านใกล้หน้าต่างที่มีผ้าม่าน = แสงอ่อน + แสงนุ่ม
- ใต้หลอดไฟ LED ขาวจ้า = แสงแรง + อาจแข็งถ้าไม่มีอะไรกระจายแสง

สิ่งสำคัญไม่ใช่การท่องศัพท์แต่คือการ เบิกเนตรให้รู้ตัวว่า

“ตอนนี้เราอยู่ในแสงแบบไหน แล้วมันทำให้สิ่งที่เราเห็นดูเป็นยังไง”

วันไหนที่คุณเริ่มเดินแล้วดูเงาบนพื้นดูเงาบนหน้าเพื่อน
แล้วเริ่มคิดว่า “ตอนนี้แสงบนหน้าเขาดูแข็งไปไหม”
แปลว่าคุณเริ่มมองแสงแบบช่างภาพแล้ว

แสงนุ่ม + แสงอ่อน

แสงนุ่ม + แสงแรง

SNAPPX | snappix.co.th

2.3 ทิศทางของแสง: แสงส่องด้าน หน้า ข้าง หลัง บน ล่าง แล้วมันเล่าอะไร

เวลาเราพูดถึง “ทิศทางแสง”

มันไม่ได้ซับซ้อนกว่า “แสงมาจากไหน”

ลองแบ่งง่าย ๆ เป็น 5 ทิศทางหลัก

1. แสงหน้า (Front Light)
2. แสงข้าง (Side Light)
3. แสงเฉียงหน้า-เฉียงข้าง (3/4 Light)
4. แสงหลัง (Back Light)
5. แสงจากบน-ล่าง (Top/Bottom Light)

จำแบบง่าย ๆ พร้อมความรู้สึกได้แบบนี้

1) แสงหน้า – เห็นครบ แต่แบน

แสงมาจากทางเดียวกับที่เรามอง

เช่น ยืนหันหน้าเข้าหาแสงไฟ / หน้าต่าง / ดวงอาทิตย์ตอนยังไม่สูงมาก

ข้อดี:

- เห็นรายละเอียดชัดทั่วหน้า
- ใบหน้าสว่าง ดูสดใส

ข้อเสีย:

- ภาพอาจดูแบน เพราะไม่มีเงาช่วยสร้างมิติ
- ถ้าแสงแรงมาก อาจดูแข็งหรือสว่างไปเลย

แสงหน้าเหมาะกับ

- ถ่ายรูปที่ต้องการให้เห็นรายละเอียดชัด ๆ
- รูปโปรไฟล์ง่าย ๆ ที่อยากให้หน้าใส ๆ

แต่ถ้าใช้ตลอดเวลา ภาพจะขาดมิติชวนที่นำมามอง

แสงหน้า - Front Light

2) แสงข้าง – มีมิติ มีเรื่องเล่า

แสงมาจากด้านข้างของตัวแบบ

เช่น คนหันข้างให้หน้าต่างที่มีแสงเข้า

ข้อดี:

- มีแสง-เงาบนใบหน้า ทำให้เห็นมิติ
- ใช้เล่าอารมณ์ได้ดี ทั้งอบอุ่น จริงจัง หรือดราม่า

ข้อเสีย:

- ถ้าแรงเกินไป อาจทำให้เงาด้านมืดดำจนดูน่ากลัว
- ถ้าคุมไม่เป็น อาจทำให้หน้าดูไม่บาลานซ์

แสงข้างคือหนึ่งในแสงที่ “สายตาช่างภาพ” หลายคนรัก

เพราะมันช่วยให้ภาพมีชีวิต มีมิติ เหมาะมากสำหรับการฝึกเบิกเนตรเรื่องแสง

แสงข้าง - Side Light

3) แสงเฉียงหน้า-เฉียงข้าง (3/4 Light) – สมดุลระหว่างชัดและมีมิติ

แสงไม่ได้มาจากตรงหน้าเป๊ะ ๆ

แต่ก็ไม่ใช่ข้างจ๋า

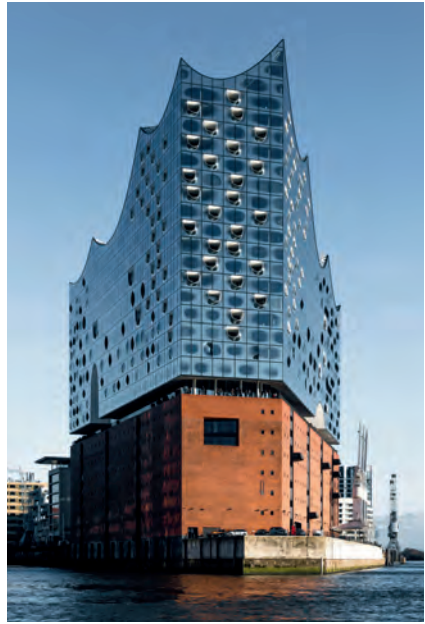
ประมาณระหว่างกลาง

ข้อดี:

- มีแสงหลักบนใบหน้า แต่ยังมีเงาเล็กน้อยให้เห็นมิติ
- คลาสสิก ใช้ได้กับทั้งภาพคนและวัตถุ

นี่คือแสงที่สตูดิโอจำนวนมากใช้เป็นฐาน

เพราะบาลานซ์ดีและเล่าเรื่องได้หลายแบบ

4) แสงหลัง – ฟุ้ง ผัน มีขอบแสง

แสงมาจากด้านหลังตัวแบบ

เช่น ถ่ายย้อนแสงพระอาทิตย์ / หน้าต่างอยู่ด้านหลัง

ข้อดี:

- ได้ขอบแสงรอบตัวแบบ (Rim Light) สวยมาก
- อารมณ์โรแมนติก ฟุ้ง ผัน ทำให้ภาพดูลึก

ข้อเสีย:

- ถ้าไม่ระวัง ตัวแบบอาจมืดจนกลายเป็นเงาดำ
- ต้องคุมไม่ให้แสงฟุ้งจนเสียรายละเอียดทั้งหมด

ย้อนแสงเป็นจุดที่หลายคน “กลัว”

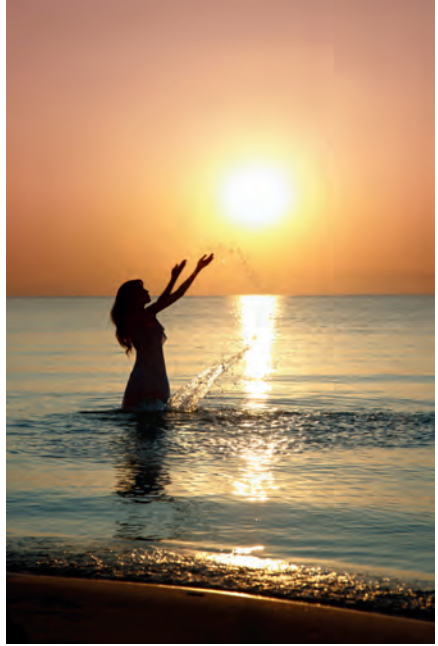
เพราะกลัวภาพมืด

แต่สำหรับช่างภาพจำนวนมาก

นี่คือหนึ่งในแสงที่ทำให้ภาพ “มีเสน่ห์ที่สุด”

วันที่คุณเริ่มอยากลองหันกล้องเข้าหาแสงแทนที่จะหนี

คือวันที่สายตาเริ่มเบิกเนตรเรื่องแสงจริง ๆ

5) แสงจากบน-ล่าง – ระวังอารมณ์ที่เปลี่ยนโดยไม่ตั้งใจ

- แสงจากบน (เช่น หลอดไฟเพดาน แดดเที่ยง)
 - ทำให้เกิดเงาใต้ตา ใต้จมูก ใต้ปาก
 - ถ้าแรงมาก จะทำให้หน้าดูอ่อนล้า เหนื่อย หรือเครียด
- แสงจากล่าง (เช่น แสงจากมือถือ / ไฟส่องจากพื้น)
 - มักใช้ในหนังสือของขวัญ
 - ทำให้ใบหน้าดูแปลกและไม่น่าไว้วางใจ

ไม่ได้แปลว่าแสงบน-ล่างใช้ไม่ได้

แต่ต้องรู้ตัวว่าอารมณ์ของภาพจะเปลี่ยนไปเยอะมาก

แสงบน - Top/Overhead Light

แสงล่าง - Bottom Light / Light from below

เวลาฝึก “ดูทิศทางแสง”

ให้คุณลองถามตัวเองเสมอว่า

- ตอนนี้แสงมาจากทิศไหน
- ผลคืออะไรกับใบหน้าหรือสิ่งของตรงหน้า
- ถ้าฉันขยับตัว หรือให้ตัวแบบขยับ จะได้แสงคนละแบบกันไหม

ทุกครั้งที่คุณถามแบบนี้

คุณกำลังฝึกให้สายตา เบิกเนตรเรื่องทิศทางของแสงอย่างเจียบ ๆ

2.4 แสงธรรมชาติในบ้าน ที่แอบสวยกว่าคาเฟ่หลายร้าน

หลายคนคิดว่าถ้าจะฝึกถ่ายภาพด้วยแสงสวย ๆ
ต้องไปคาเฟ่ดี ๆ มีหน้าต่างสวย มีพริ้วปติไซน์ ไฟจัดเต็ม
ทั้งที่จริงแล้ว

“บ้านตัวเอง” นี่แหละ คือห้องเรียนเรื่องแสงที่ดีที่สุด
ลองมองรอบบ้านอย่างตั้งใจ

- หน้าต่างห้องนอนตอนสาย ๆ
- แสงบ่ายที่ส่องโดนโต๊ะกินข้าว
- แสงเย็นที่ลอดผ้าม่านบางในห้องรับแขก
- แสงจากโคมไฟเล็ก ๆ บนโต๊ะหัวเตียงตอนกลางคืน

สิ่งเหล่านี้คือ “เซตไฟธรรมชาติ” ที่มีให้ใช้ฟรีทุกวัน
แต่ส่วนใหญ่เราเดินผ่าน
โดยไม่เคย เบิกเนตรตัวเองให้หยุดดูจริง ๆ
ลองสังเกตอย่างหนึ่ง

ในบ้านคุณจะมีมุมที่

- ตอนเช้าไม่สวย
- แต่ตอนบ่ายกลับมีแสงเฉียงสวยมาก
- หรือบางมุมตอนกลางวันธรรมดา
- แต่พอเปิดโคมไฟตอนค่ำ กลับกลายเป็นมุมที่อบอุ่นอย่างประหลาด

ถ้าคุณเริ่มรู้ว่า

- ก็โหมงแสงจะเข้าห้องไหน
- ช่วงเวลาไหนของวัน แสงในบ้านตัวเองสวยที่สุด
- มุมเล็ก ๆ ตรงไหนที่เหมาะสมกับการถ่ายแก้วกาแฟ หนังสือ หรือใบหน้าคน

คุณกำลังสร้าง “แผนที่แสง” ของบ้านตัวเอง
ซึ่งเป็นฐานสำคัญของสายตาข้างภาพ

ไม่ต้องซื้อกาแฟ ไม่ต้องเช่าสตูดิโอ

แค่ยอมเดินสำรวจบ้านตัวเองด้วยสายตาที่เบิกเนตรขึ้นนิดเดียว
บ้านหลังเดิมจะกลายเป็นสนามฝึกถ่ายภาพที่ไม่มีวันหมดโจทย์

มุมมองในบ้านเราอาจไม่ได้สังเกตเห็น
ถ้าอยู่ถูกเวลาจะเปลี่ยนจากมุมธรรมดา
ให้เป็นมุมพิเศษได้ทันที

ลองทบทวนสั้น ๆ ว่า

- ช่วงเวลาไหนของวัน แสงที่คุณชอบที่สุดคือช่วงไหน
- คุณเริ่มสังเกตทิศทางแสงได้ชัดขึ้นไหม
- มีมุมไหนในบ้านหรือที่ทำงาน ที่คุณไม่เคยมอง แต่วันนี้รู้สึกว่
“เฮ้ย มันสวยนี่หว่า”

ไม่ต้องรีบเก่ง

ไม่ต้องรีบเข้าใจทุกอย่างในวันเดียว

แค่คุณเริ่มใช้ชีวิตด้วยสายตาที่คอยถามตัวเองว่า

“แสงตรงนี้...กำลังเล่าอะไรอยู่”

เท่านี้ก็ถือว่าคุณกำลังเบิกเนตรเรื่องแสงไปไกลกว่าคนส่วนใหญ่แล้ว

บทต่อไป

เราจะต่อจากแสง ไปสู่เรื่องของ เพรม

เพราะพอคุณมองเห็นแสงเป็นแล้ว

ขั้นถัดไปคือการ “เลือกบางส่วนของโลก” เข้าไปในภาพ

อย่างมีสติและตั้งใจมากขึ้นกว่าเดิม

สารบัญ

บทที่ 1 - เบิกเนตรสายตา (Unlock Your Eyes)	1
บทที่ 2 - แสง (Light)	15
บทที่ 3 - เฟรม (Frame)	48
บทที่ 4 - ระยะและมุมมอง (Focal Length and Angle)	76
บทที่ 5 - จังหวะและเรื่องเล่า (Rhythm and Story)	99
บทที่ 6 - สี (Color)	122
บทที่ 7 - ฝึกสายตาประจำวัน (Observe)	149
บทที่ 8 - เมื่อมองเป็นแล้วใช้กล้องอะไรก็ได้ (Gear)	176
บทที่ 9 - ศิลปะการคัดเลือกภาพ (Selection)	198
บทที่ 10 - เล่าเรื่องด้วย “ชุดภาพ” (Photo Essay)	219
บทที่ 11 - เมื่อรู้สึกว่า “ฉันไม่เก่งพอ” (Attitude)	237
บทที่ 12 - หลังจากปิดเล่ม (Continue)	255
บทที่ 13 - บทส่งท้าย (Last Chapter)	270
ภาคผนวก	283
Check-list เบิกเนตรสายตานักถ่ายภาพ	291

“กล้องทุกตัวบนโลก
เป็นแค่สำเนาของสิ่งที่ตาคุณ
ยอมให้มันบันทึกเท่านั้น”

Unlock Your Eyes เพราะภาพสวย เริ่มต้นที่ตา

หนังสือที่ทำให้คุณ
มองโลกไม่เหมือนเดิม

เขียนโดย
เกียรติชัย หงษ์วิเศษ (สแนป)

สแกน QR Code เพื่อสั่งซื้อ
E-Book เล่มนี้

ราคาเพียง 299 บาท
จากราคา 590 บาท

เบิกเนตรมุมมองภาพถ่าย | Unlock Your Eyes

Public group · 649 members

กลุ่มนี้ถูกสร้างขึ้น เพื่อเป็นพื้นที่ฝึกมุมมองของคนรักการถ่ายภาพ โดยไม่ต้องกดดันตัวเองว่าเก่งหรือไม่เก่ง

คุณไม่จำเป็นต้องมีภาพที่สมบูรณ์แบบ
แค่มีภาพที่คุณ “ตั้งใจจะถ่าย” และพร้อมจะเรียนรู้จากมัน

เบิกเนตรมุมมองภาพถ่าย | Unlock Your Eyes

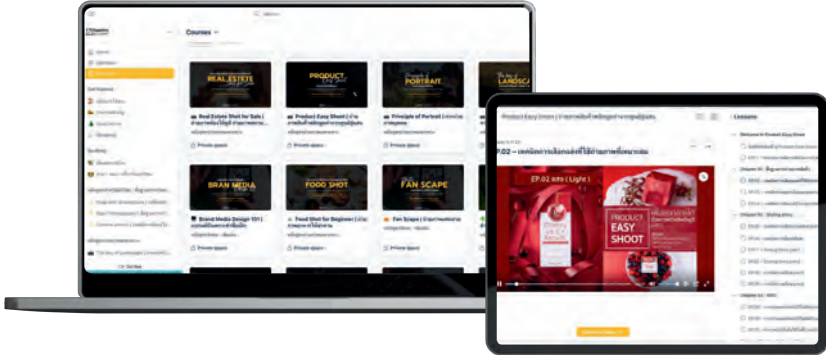
คือพื้นที่สาธารณะ ที่คุณสามารถฝึกมอง ฝึกคิด และฝึกถ่าย
ไปพร้อมกับคนที่สนใจสิ่งเดียวกัน

ยินดีต้อนรับทุกคน ที่อยากเข้าใจการถ่ายภาพให้ลึกขึ้น

แสกน QR Code เพื่อเข้ากลุ่ม Facebook ฟรี
เบิกเนตรมุมมองภาพถ่าย | Unlock Your Eyes

ONLINE COURSES

ปัจจุบัน Snappix มีคอร์สออนไลน์ทั้งหมด 20 คอร์ส
เป็นการเรียนในรูปแบบวิดีโอออนไลน์บนเว็บไซต์
นักเรียนสามารถเข้าเรียนได้ด้วยตัวเอง เรียนที่ไหน เมื่อไหร่ก็ได้

ในแต่ละคอร์สมิแบบฝึกหัดให้นักเรียนได้ลงมือถ่ายจริง
พร้อมส่งให้ครูช่วยคอมเมนต์
เพื่อนำจุดไหนที่ทำได้ดีแล้ว จุดไหนที่ต้องปรับปรุง

พร้อม Online Community และกิจกรรม Offline
อย่างเช่น Photo Walk, Photo Talk และ Meeting
ที่ Snappix จัดขึ้นอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง

แสกน QR Code เพื่อดูรายละเอียดคอร์สเรียน

PHOTO CAMP

ฝึกตาจากคอร์ส จากหนังสือ
จากการดูภาพคนอื่น ทั้งหมดนั้นสำคัญ
แต่มีบางอย่างที่ฝึกได้แค่ตอนที่คุณยืนอยู่ในสถานที่จริง
ท่ามกลางแสงที่ไม่คุ้น องค์กรประกอบที่ไม่เคยเห็น
และเวลาที่ผ่านไปเร็วกว่าที่คิด

นั่นคือเหตุผลที่ Snappix มี Photo Camp
ทริปถ่ายภาพทั้งในประเทศและต่างประเทศ
ที่ออกแบบมาให้คุณได้ฝึก "ตา" ในสนามจริง
พร้อมครูและเพื่อน ๆ ที่ไปด้วยกัน

ไม่ใช่ทัวร์ ไม่ใช่แค่ไปเที่ยว
แต่เป็นการพาตัวเองออกไปอยู่ในสถานการณ์ที่บังคับให้คุณมองต่าง

สนใจเรียนถ่ายภาพกับ Snappix

สามารถขอคำปรึกษาได้ที่

Website: snappix.co.th

LineOA : @snappix

Facebook : Snappix

E-mail : snappixproject@gmail.com

Tel : 097-0706347 (ทนาย)